

ΕΤΟΣ 69ο

14 Νοεμβρίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3572)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΣ

Ὁ Θεός, ὅταν δημιούργησε τόν ἄνθρωπο, τόν ὅρισε νά ἐξουσιάζει τόν κόσμο, ἀλλά καί νά τόν προφυλάσσει ἀπό τό κακό καί τή φθορά. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐπέλεξε νά εἶναι μέρος τῆς φθορᾶς ἀμαρτάνοντας, ἀκολουθώντας δηλαδή τόν δρόμο τῆς αὐτοθέωσης καί ἀφήνοντας κατὰ μέρος τή σχέση μέ τόν Θεό. Ἡ ἐξουσία ἐπὶ τοῦ κόσμου ἔγινε πάλι καί ἀγώνας ἐπιβίωσης, ἔγινε ἀγώνας ἐπιβολῆς τοῦ ἀνθρώπου στόν συνάνθρωπο. Ἐπρεπε νά γίνει ἄνθρωπος ὁ Θεός, γιά νά βρεῖ ἡ ζωὴ τό ἀληθινό της νόημα. Κι αὐτό συνεπάγεται τήν ἀγάπη στόν πλησίον μας, τό νά σηκώνουμε ὁ ἓνας τόν σταυρό τοῦ ἄλλου καί νά πορευόμαστε πρὸς τήν ἀνάστασή μας, δηλαδή πρὸς τήν ὑπέρβαση τῆς φθορᾶς μας, ἡ ὁποία θά ὀλοκληρωθεῖ μέ τήν ὀριστική κατάργηση τοῦ θανάτου στή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Μέχρι τότε μία αὐθεντική ὁδός ὑπάρχει: αὐτὴ τοῦ νά θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας «ἐσχάτους», τελευταίους.

Ἐσχατος ὁ κάθε χριστιανός

«Δοκῶ ὅτι ὁ Θεός ἡμᾶς τούς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτιους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις» (Α΄ Κορ. 4, 9), γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κορινθίους· μου φαίνεται πῶς ὁ Θεός σ' ἡμᾶς τούς Ἀποστόλους ἔδωσε τήν ἐλεεινότερη θέση, σάν νά εἴμαστε καταδικασμένοι νά πεθάνουμε στήν ἀρένα. Γιατί γίναμε θέαμα γιά τόν κόσμο, γιά ἀγγέλους καί γιά ἀνθρώπους. Ὁ λόγος αὐτός ἴσχυσε καί γιά τόν σήμερα ἐορταζόμενο ἀπόστολο Φίλιππο, ἀλλά ἰσχύει γιά τόν κάθε χριστιανό, ὡς μαθητὴ καί συνεχιστὴ τῶν Ἀποστόλων. «Ἐσχατοί» κληθήκαμε νά εἴμαστε, δηλαδή πιστοί, διάκονοι καί ἐπιθανάτιοι, κατὰ τόν ἀποστολικό λόγο.

Ἐμπιστοσύνη καί προθυμία

Πιστός εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐμπιστεύεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. δ΄ 9-16)

Τό αποστολικό ἔργο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἐνδοξοὶ, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιψήμα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

δέν ἀπελπίζεται. Δέν περιμένει νά ἔρθουν τά πράγματα κατὰ τήν κρίση καί τό θέλημά του, ἀλλά ἀφήνει τόν Θεό νά φανερώσει, στήν πρόνοιά του, τί εἶναι καλό καί τί ὄχι. Ἔτσι ἀναστέλλει τή φθορά πού ἔγκειται στήν ἐπιθυμία ἀπολύτου ἐλέγχου τῆς ζωῆς μας, στήν ἐξουσία της, στή ρύθμιση καί τῶν λεπτομερειῶν της ἢ στήν ἱκανοποίηση κάθε ἐπιθυμίας, μέ ἄγνοια ἢ παραθεώρηση τῶν νόμων καί τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός ἀξιοποιεῖ ὅλα του τά χαρίσματα, κοπιάζει, ἀφήνεται ὅμως στόν Θεό καί τήν ἀγάπη του.

Διάκονος εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος δέν ζητᾶ νά τόν ὑπηρετήσουν, ἀλλά αὐτός πού σπεύδει νά προσφέρει, νά ἀγαπήσει, νά δώσει. Διάκονος εἶναι ὁ ταπεινός. Εἶναι ὁ πρόθυμος νά μοιραστεῖ. Εἶναι αὐτός πού δέν διακρίνει καί δέν ἐπιλέγει ποιούς θά διακονήσει, ἀλλά εἶναι διαθέσιμος σέ ὅλους, κυρίως σ' αὐτούς πού δέν ἔχει ὄφελος, κάποτε καί στούς ἐχθρούς του. Ἡ προθυμία γιά διακονία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἔκφραση τῆς ἀγάπης καί τῆς ταπεινώσης, ὅπως ἐπίσης καί τῆς συγχωρητικότητας. Ὁ διάκονος ἀναλώνεται, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ καί τῆς ἀντοχῆς του, κάποτε καί στήν περίσσειά του, χωρίς νά περιμένει ἀναγνώριση. Γι' αὐτό καί εἶναι πρόθυμος νά γίνεи θέατρο καί στούς ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους, διότι ἡ διακονία του δέν ἀποσκοπεῖ στόν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων ἀλλά στή δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ κόσμου

«Ἐπιθανάτιος» εἶναι αὐτός πού ἔχει μέσα του ἕνα αἶσθημα ἀνάλωσης, ὅτι τίποτε δέν του ἀνήκει, οὔτε ἡ ἴδια ἡ ζωή, αὐτός πού ἀναγνωρίζει ὅτι δέν μπορεῖ νά εὐχαριστήσῃ τόν κόσμο, καθώς δέν ἀνήκει στόν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός ἐμᾶς τοὺς ἀποστόλους μᾶς ἔδειξε στήν τελευταία θέση ὡς μελλοθανάτους, γιατί γίναμε θέαμα σέ ὅλον τόν κόσμο, καί στούς ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμαστε μωροί χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε φρόνιμοι κατά Χριστόν. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύνατοι, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε δυνατοί. Ἐσεῖς εἶστε τιμημένοι, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε χωρίς τιμές. Μέχρι αὐτή τήν ὥρα καί πεινάμε καί διψᾶμε καί εἴμαστε γυμνοί καί δεχόμαστε ραπίσματα καί δέν ἔχουμε μόνιμη κατοικία, καί κουραζόμαστε ἐργαζόμενοι μέ τά ἴδια μας τά χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, ἐμεῖς ἀπαντᾶμε μέ καλά λόγια· ὅταν μᾶς καταδιώκουν, κάνουμε ὑπομονή· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλάμε μέ καλοσύνη. Ἐχουμε γίνει σάν σκουπίδια ὄλου τοῦ κόσμου, μέχρι αὐτή τήν ὥρα θεωρούμαστε σκουπίδι ὄλων. Δέν τά γράφω αὐτά γιά νά σᾶς κάνω νά ντραπεῖτε, ἀλλά γιά νά σᾶς συμβουλευθῶ σάν ἀγαπητά μου τέκνα. Γιατί, πράγματι, μπορεῖ νά ἔχετε χιλιάδες δασκάλους στήν κατά Χριστόν ζωή σας, δέν ἔχετε ὅμως πολλούς πατέρες, γιατί στήν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ζωή σας ἐγώ σᾶς γένησα διά τοῦ εὐαγγελίου. Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ νά γίνετε μιμητές μου.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κόσμο, ἀλλά κλήθηκε νά τόν μεταμορφώσει μέσα ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ ἐντός του. Μεταμόρφωση σημαίνει τήν ὑπέρβαση τοῦ συστήματος ἀξιών τοῦ κόσμου, ὅταν αὐτό ἔρχεται σέ ρήξη μέ τίς ἀξίες τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος θέλει ἐξουσία, δόξα, ἱκανοποίηση ἐπιθυμιῶν. Θέλει τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες μας. Διαλέγει ὡς κέντρο τῆς ζωῆς τήν τεχνολογία. Ἀκολουθεῖ τόν μηδενισμό, ὡς ἀπουσία ζωῆς μετά τόν θάνατο. Ζεῖ τήν αὐτοθέωση καί τήν ἐξ αὐτῆς δικαιολόγηση κάθε ἀμαρτίας. Δέν ἐπιθυμεῖ τήν ἀσκητικότητα, ἀλλά νά χορτάσουμε ἀπό κάθε εἶδους ἀπόλαυση. Ἀπορρίπτει τήν παιδεία τῆς ὑπομονῆς, τοῦ κόπου, τῆς προσφορᾶς τῶν χαρισμάτων στή διακονία τοῦ πλησίον καί ἀπαιτεῖ χρήμα, ἀνταμοιβή, εὐκολία. Κυρίως ὅμως εἶναι ἕνας κόσμος ὁ ὁποῖος μᾶς ἐντάσσει στήν προοπτική ὅτι θά ζοῦμε γιά πάντα, μέ ἀποτέλεσμα ὁ θάνατος νά θεωρεῖται ἀνύπαρκτος. Καί ὅταν ἔρχεται, νά εἶναι ἀκατανόητος.

Στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὠραῖο νά εἶναι κάποιος «ἔσχατος». Ἐχει μία μυστική χαρά ὅτι ὁ Θεός τόν ἀγαπᾶ, ὅτι μπορεῖ νά προσφέρει ἀγάπη, ὅτι ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἐπιθανάτιος, ἡ ἀγάπη θά μείνει. «Ἐσχατος» εἶναι ὁ κάθε Ἅγιος. «Ἐσχατος» εἶναι καί ὁ τελευταῖος ἀνώνυμος κάτοικος τοῦ Παραδείσου. «Ἐσχατοι» μπορούμε νά γίνουμε κι ἐμεῖς ἂν ἐμπιστευτοῦμε τόν Πρῶτο «Ἐσχατο». Τόν Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μᾶς ὁδηγήσει στή θέωση.

π. Θ.Μ.

14 Νοεμβρίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

† Φιλίππου ἀποστόλου ἐκ τῶν ιβ΄. Γρηγορίου ἀρχιεπ. Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ († 1340)
καί τῶν λοιπῶν Ἁγίων Οἰκογενῶν αὐτοῦ. Κων/νου νεομάρτυρος τοῦ Ὑδραίου († 1800)
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 25-37.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Νοεμβρίου, Εισόδια τῆς Θεοτόκου.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

Μία μοναδική ἀγιολογική - ἱστορική ἔκδοση ἀπό τὴν Ἀποστολική Διακονία

Μητροπολίτου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου

Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΚΗΠΟΣ ΑΕΙΘΑΛΗΣ

Οἱ Ἅγιοι τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος στὶς πόλεις - ἀποικίες τῆς Εὐβοίας (Α΄ ἔκδ., σχῆμα 21x29, σελ. 304)

Ἡ πρωτοτυπία τῆς παρούσας πολυτελοῦς ἐκδόσεως ἐστιάζεται στὴν παρουσία τοῦ πρωτοχριστιανικοῦ, βυζαντινοῦ καὶ ἑλληνορθόδοξου ἀγιολογικοῦ παρελθόντος καὶ στὴν προβολή μέσα ἀπὸ τὰ Συναξάρια τῶν μορφῶν τῶν Ἁγίων ποῦ ἐξήσαν, ἀναδείχθηκαν, ἔδρασαν, ἀσκήτησαν, ἄθλησαν καὶ μαρτύρησαν στὶς ἀποικίες τῆς Εὐβοίας στὴ Μεγάλη Ἑλλάδα καὶ τὴ Σικελία, τὸ ὁποῖο μέχρι σήμερα εἶναι παντελῶς ἄγνωστο στοῦ μεγαλύτερο του μέρος.

Γιὰ τὴν πληρέστερη εἰκόνα τοῦ θέματος ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη, ἡ ἔκδοση ἐμπλουτίζεται μὲ σύντομα ἱστορικά στοιχεῖα κάθε ἀποικίας-πόλεως, ποῦ ἱδρυσαν οἱ Εὐβοεῖς, ὅπως καὶ μὲ εἰκονογραφικὸ ὑλικό, τὸ ὁποῖο πάντοτε στηρίζει μὲ ἕναν ἰδιαίτερο φωτεινὸ τρόπο κάθε κείμενο. Αὐτὸ τὸ πνευματικὰ πλούσιο καὶ μοναδικὸ παρελθόν τῶν πατέρων καὶ προγόνων μας ὄχι ἀπλῶς ἀγγίζει, ἀλλὰ καὶ σηματοδοτεῖ τὸν δικὸ μας ἀγώνα μέσα στὴν ἐσχατολογικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς καθημερινότητος, τὸ ἱστορικὸ γίνεσθαι τῆς Πατρίδας μας καὶ τὸ «μοῖρασμα» τῆς Παράδοσής μας μὲ τὸν ὑπόλοιπο χριστιανικὸ κόσμο.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
